

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

11 ianuarie 2017*

„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie penală — Decizia-cadru 2008/909/JAI —
Articolul 7 — Condiția dublei incriminări — Articolul 9 — Temeiuri de nerecunoaștere și de
neexecutare bazate pe lipsa dublei incriminări — Resortisant al statului de executare condamnat în
statul emitent pentru nerespectarea deciziei unei autorități publice”

În cauza C-289/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Krajský
súd v Prešove (Curtea Regională din Prešov, Slovacia), prin decizia din 3 iunie 2015, primită de Curte
la 15 iunie 2015, în procedura penală împotriva

Jozef Grundza

cu participarea:

Krajská prokuratúra Prešov,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, doamna M. Berger (raportor) și
domnii A. Borg Barthet, E. Levits și F. Biltgen, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul M. Aleksejev, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 mai 2016,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și de J. Vláčíl, în calitate de agenți;
- pentru guvernul austriac, de C. Pesendorfer, în calitate de agent;
- pentru guvernul slovac, de B. Ricziová, în calitate de agent,
- pentru guvernul suedez, de A. Falk, de L. Swedenborg, de C. Meyer-Seitz, de U. Persson, de
E. Karlsson și de N. Otte Widgren, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de W. Bogensberger, de J. Javorský și de S. Gruenheid, în calitate de
agenți,

* Limba de procedură: slovacă.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 28 iulie 2016,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 alineatul (3) și a articolului 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană (JO 2008, L 327, p. 27), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2008/909”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri privind recunoașterea unei hotărâri judecătorești în materie penală și executarea în Slovacia a unei pedepse privative de libertate pronunțate de o instanță cehă împotriva domnului Jozef Grundza.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Potrivit considerentului (5) al Deciziei-cadru 2008/909:

„Drepturile procedurale în cadrul procedurii penale sunt un element esențial pentru asigurarea încrederii reciproce între statele membre în cooperarea judiciară. Relațiile dintre statele membre, care sunt caracterizate de o încredere reciprocă specială în sistemele juridice ale celorlalte state membre, permit recunoașterea de către statul de executare a deciziilor luate de autoritățile statului emitent. Prin urmare, ar trebui să se ia în considerare o dezvoltare sporită a cooperării prevăzute de instrumentele Consiliului Europei privind executarea hotărârilor judecătorești în materie penală, în special în cazul în care cetățeni ai Uniunii au făcut obiectul unei hotărâri judecătorești în materie penală și au fost condamnați printr-o pedeapsă sau măsură care implică privarea de libertate în alt stat membru. [...]”

- 4 Articolul 3 din decizia-cadru menționată, intitulat „Scopul și domeniul de aplicare”, prevede:

„(1) Scopul prezentei decizii-cadru este de a stabili norme în temeiul cărora un stat membru urmează să recunoască o hotărâre judecătorească și să execute pedeapsa, în vederea facilitării reabilitării sociale a persoanei condamnate.

[...]

(3) Prezenta decizie-cadru se aplică numai recunoașterii hotărârilor judecătorești și executării pedepselor în sensul prezentei decizii-cadru. [...]

[...]”

5 Potrivit articolului 7 din Decizia-cadru 2008/909, intitulat „Dubla incriminare”:

„(1) Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate, a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite de legislația statului emitent, duc la recunoașterea hotărârii judecătorești și la executarea sentinței pronunțate, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei:

- participarea la un grup infracțional organizat,
- terorismul,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de droguri și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive,
- corupția,
- fraudă, [...]
- spălarea produselor infracțiunii,
- falsificarea de monedă, inclusiv contrafacerea monedei, [...]
- faptele legate de criminalitatea informatică,
- infracțiunile împotriva mediului, [...]
- facilitarea intrării și a șederii ilegale,
- omorul, loviturile și vătămările corporale grave,
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici,
- rasismul și xenofobia,
- furtul organizat sau armat,
- traficul ilicit de bunuri culturale, [...]
- înșelăciunea,
- tâlhăria și extorcarea de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor,
- falsificarea de acte oficiale și uzul de fals,
- falsificarea de mijloace de plată,

- traficul ilicit de substanțe hormonale și de alți factori de creștere,
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- traficul de vehicule furate,
- violul,
- incendierea cu intenție,
- crimele care țin de competența Curții Penale Internaționale,
- sechestrarea ilegală de aeronave și nave,
- sabotajul.

[...]

(3) Pentru alte infracțiuni decât cele aflate sub incidența alineatului (1), statul de executare poate condiționa recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de faptul că hotărârea trebuie să se refere la fapte care să reprezinte o infracțiune și în temeiul legislației statului de executare, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă.

(4) Fiecare stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, să declare printr-o declarație notificată Secretariatului General al Consiliului că nu va aplica alineatul (1). Orice astfel de declarație poate fi retrasă în orice moment. Declarațiile sau retragerile de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.”

- 6 Articolul 8 din Decizia-cadru 2008/909, intitulat „Recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei”, prevede la alineatul (1):

„Autoritatea competentă din statul de executare a sentinței recunoaște o hotărâre judecătorească transmisă [...] și ia toate măsurile necesare pentru executarea pedepsei, cu excepția cazurilor în care decide să invoce unul dintre temeiurile de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 9.”

- 7 Articolul 9 din Decizia-cadru 2008/909, intitulat „Temeiuri de nerecunoaștere și de neexecutare”, prevede la alineatul (1) litera (d):

„Autoritatea competentă din statul de executare poate refuza să recunoască hotărârea judecătorească și să dispună executarea pedepsei în cazul în care:

[...]

- (d) hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare, în cazurile menționate la articolul 7 alineatul (3) și, dacă statul de executare a făcut o declarație în temeiul articolului 7 alineatul (4), în cazurile menționate la articolul 7 alineatul (1). Cu toate acestea, în privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi refuzată pe motivul că legislația statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb ca legislația statului emitent;”

Dreptul slovac

- 8 Decizia-cadru 2008/909 a fost transpusă în ordinea juridică slovacă prin zákon č. 549/2011 o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej Únii (Legea nr. 549/2011 privind recunoașterea și executarea deciziilor prin care se aplică sancțiuni penale privative de libertate în Uniunea Europeană), astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 344/2012 (denumită în continuare „Legea nr. 549/2011”).
- 9 Articolele 4 și 16 din Legea nr. 549/2011 transpun în dreptul slovac articolul 7 și, respectiv, articolul 9 din Decizia-cadru 2008/909.
- 10 Potrivit articolului 4 alineatul 1 din Legea nr. 549/2011, care corespunde articolului 7 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/909, „o decizie poate fi recunoscută și executată în Republica Slovacă dacă fapta pentru care s-a pronunțat decizia constituie infracțiune potrivit ordinii juridice slovace [...]”.
- 11 În conformitate cu articolul 4 alineatul 2 din Legea nr. 549/2011, care transpune articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909, în cazul unei cereri de recunoaștere și de executare a unei decizii privind o infracțiune pentru care în statul emitent poate fi aplicată o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin trei ani și care, în certificatul privind adoptarea deciziei menționate, este calificată de către autoritatea judiciară din acest stat prin referire la una sau la mai multe categorii de infracțiuni enunțate la articolul 4 alineatul 3 din această lege, instanța sesizată nu realizează un control al dublei incriminări.
- 12 Conform deciziei de trimitere, categoriile de infracțiuni vizate la articolul 4 alineatul 3 din Legea nr. 549/2011 corespund infracțiunilor menționate la articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909.
- 13 Articolul 16 alineatul 1 litera b) din Legea nr. 549/2001, care corespunde articolului 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909, prevede că „[i]nstanța refuză să recunoască și să dispună executarea deciziei dacă fapta pentru care s-a pronunțat decizia nu constituie infracțiune potrivit ordinii juridice a Republicii Slovace și dacă nu este vorba despre o procedură prevăzută la articolul 4 alineatele 2 și 3 din prezenta lege”. Cu toate acestea, „în materie de taxe, de impozite, de vamă și de schimb, executarea unei hotărâri judecătorești nu poate fi refuzată pentru simplul fapt că ordinea juridică a Republicii Slovace nu impune același tip de taxe sau de impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe, de impozite, de vamă sau de schimb precum legislația statului emitent”.
- 14 Potrivit articolului 348 alineatul 1 litera d) din Legea nr. 300/2005 Z.z., Trestný zákon (Codul penal slovac), „[f]apta persoanei care împiedică sau face mult mai dificilă executarea unei decizii a unei autorități judiciare sau a altei autorități publice prin [...] exercitarea unei activități care i-a fost interzisă printr-o astfel de decizie se pedepsește cu închisoare de până la doi ani”.

Dreptul ceh

- 15 Potrivit articolului 337 alineatul 1 litera a) din zákon n° 40/2009 Sb., Trestní zákoník (Codul penal ceh), „[f]apta persoanei care împiedică sau face mult mai dificilă executarea unei decizii a unei autorități judiciare sau a altei autorități publice prin [...] exercitarea unei activități care i-a fost interzisă printr-o astfel de decizie sau pentru care i-a fost retrasă sau și-a pierdut autorizația corespunzătoare în temeiul altei dispoziții juridice [...] se pedepsește cu închisoare de până la doi ani”.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 16 La 3 octombrie 2014, Okresní soud v Chebu (Tribunalul Districtual din Cheb, Republica Cehă) l-a condamnat pe domnul Grundza, resortisant slovac, la o pedeapsă cumulată de 15 luni de închisoare pentru furt prin efracție și pentru împiedicarea executării deciziei unei autorități publice, respectiv nerespectarea interdicției temporare de a conduce autovehicule, care i-a fost aplicată prin decizia Magistrát mesta Přerov (autoritatea municipală din Přerov, Republica Cehă) la 12 februarie 2014.
- 17 Hotărârea judecătorească din 3 octombrie 2014, însoțită de certificatul vizat în anexa 1 la Decizia-cadru 2008/909, a fost transferată la Krajský súd v Prešove (Curtea Regională din Prešov, Slovacia) în vederea recunoașterii sale și a executării pedepsei menționate în Slovacia.
- 18 În decizia de trimitere, această instanță precizează că infracțiunile în discuție în litigiul principal nu au fost considerate de autoritatea judiciară din statul emitent, respectiv din Republica Cehă, drept infracțiuni enumerate la articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909, astfel încât executarea pedepsei cumulate de 15 luni de închisoare este condiționată de constatarea că faptele vizate de hotărârea judecătorească din 3 octombrie 2014 constituie infracțiune și potrivit sistemului juridic slovac.
- 19 Or, instanța menționată are îndoieli cu privire la aspectul dacă condiția dublei incriminări este îndeplinită în ceea ce privește faptele calificate drept „infracțiune de împiedicare a executării deciziei unei autorități publice”.
- 20 În această privință, instanța de trimitere arată că articolul 348 alineatul 1 litera d) din Codul penal slovac, referitor la infracțiunea care constă într-o împiedicare a executării unei decizii oficiale, nu vizează decât deciziile judiciare sau ale altei autorități „slovace” care sunt executorii pe teritoriul „slovac”.
- 21 Așadar, potrivit instanței de trimitere, din aprecierea faptei pentru care domnul Grundza a fost condamnat în Republica Cehă reiese *in concreto* că nu este vorba despre o „infracțiune” în sensul articolului 348 alineatul 1 litera d) din Codul penal slovac, întrucât această faptă nu corespunde elementelor de fapt constitutive ale infracțiunii care constă în împiedicarea executării unei decizii oficiale în sensul acestei dispoziții. Astfel, domnul Grundza a fost condamnat pentru împiedicarea executării unei decizii adoptate de o autoritate din Republica Cehă, decizie care nu ar produce efecte decât pe teritoriul acestui stat membru.
- 22 Instanța de trimitere ridică de asemenea problema dacă, având în vedere obiectivul urmărit de Decizia-cadru 2008/909, respectiv facilitarea reinsertiei sociale a persoanei condamnate, în special prin dezvoltarea cooperării între statele membre cu ocazia executării hotărârilor judecătorești în materie penală într-un caz precum cel în discuție în litigiul principal, în care un interes protejat în sistemul juridic al statului emitent a fost lezat, nu ar fi necesar să se examineze dubla incriminare *in abstracto*, respectiv ca și cum un interes protejat în sistemul juridic al statului de executare ar fi fost lezat.
- 23 În aceste condiții, Krajský súd v Prešove (Curtea Regională din Prešov) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 7 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909 [...] trebuie interpretate în sensul că nu este îndeplinită condiția dublei incriminări decât în cazul în care faptele la care se referă decizia care urmează a fi recunoscută constituie *in concreto*, respectiv pe baza unei evaluări concrete a faptelor respective, o infracțiune (oricare ar fi elementele constitutive ale infracțiunii și oricum ar fi descrisă) și în conformitate cu legea statului de executare sau este suficient, pentru a îndeplini această condiție, ca faptele în cauză să constituie în general (*in abstracto*) o infracțiune și în conformitate cu legea statului de executare?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 24 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909 trebuie interpretate în sensul că este îndeplinită condiția dublei incriminări într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei sunt solicitate pentru fapte care au fost calificate în statul emitent drept „infracțiune care constă în împiedicarea executării unei decizii oficiale, săvârșită pe teritoriul statului emitent”, și pentru care există în legislația statului de executare o infracțiune descrisă în mod similar, însă o normă națională a acestui din urmă stat impune, pentru reținerea unei astfel de infracțiuni, ca decizia oficială să fi fost adoptată de una dintre autoritățile care își desfășoară activitatea pe teritoriul său.
- 25 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că, pentru a oferi un răspuns util la această întrebare, nu este pertinent ca analiza să se întemeieze pe noțiunile de apreciere *in concreto* sau *in abstracto* a condiției dublei incriminări.
- 26 În această privință, trebuie să se arate în primul rând că Decizia-cadru 2008/909, care constituie un instrument de armonizare minimă, și în special articolul 7 din aceasta, referitor la condiția dublei incriminări, nu menționează aceste noțiuni.
- 27 În al doilea rând, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 26 din concluzii, statele membre au poziții divergente în ceea ce privește semnificația exactă a noțiunilor menționate în contextul dublei incriminări.
- 28 Pentru a răspunde la întrebare, astfel cum a fost reformulată, trebuie amintit că, potrivit articolului 7 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/909, pentru alte infracțiuni decât cele care figurează în lista cuprinzând cele 32 de infracțiuni prevăzute la alineatul (1) al acestui articol, statul de executare are posibilitatea de a supune recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei condiției ca hotărârea judecătorească să se refere la fapte care să constituie o infracțiune și potrivit legislației sale, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă. Cu alte cuvinte, această dispoziție permite statului de executare să condiționeze recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de îndeplinirea criteriului dublei incriminări.
- 29 În mod corelativ, articolul 9 din Decizia-cadru 2008/909, referitor la temeiurile de nerecunoaștere și de neexecutare, prevede la alineatul (1) litera (d) posibilitatea autorității competente din statul de executare de a refuza recunoașterea hotărârii judecătorești pronunțate în statul emitent și executarea pedepsei, dispusă de asemenea în acest din urmă stat, atunci când condiția dublei incriminări nu este îndeplinită.
- 30 Reiese din decizia de trimitere că faptele pentru care domnul Grundza a fost condamnat, în special împiedicarea executării unei decizii a unei autorități publice, nu au fost considerate de către autoritatea competentă din statul emitent, respectiv din Republica Cehă, drept infracțiuni care intră în sfera articolului 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909.
- 31 În consecință, conform articolului 7 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/909, recunoașterea hotărârii judecătorești din 3 octombrie 2014 și executarea pedepsei cumulate de 15 luni de închisoare sunt supuse condiției ca autoritatea slovacă competentă să constate că faptele vizate de această hotărâre judecătorească constituie infracțiune și potrivit ordinii juridice slovace, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă în statul emitent.

- 32 Aceste precizări fiind făcute, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, în vederea interpretării unei dispoziții a dreptului Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 16 iulie 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, punctul 35, și Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punctul 31).
- 33 În primul rând, în ceea ce privește termenii articolului 7 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/909, trebuie amintit, astfel cum o face avocatul general la punctul 47 din concluzii, că această dispoziție circumscrie domeniul de aplicare al aprecierii dublei incriminări prin aceea că impune ca autoritatea competentă din statul de executare să verifice dacă faptele în cauză „reprezintă o infracțiune și” potrivit legislației naționale, și aceasta „oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă”.
- 34 Astfel cum reiese din chiar modul de redactare a acestui articol 7 alineatul (3), condiția necesară și suficientă pentru aprecierea dublei incriminări este ca faptele pentru care s-a pronunțat pedeapsa în statul emitent să constituie infracțiune și în statul de executare. Prin urmare, nu este necesar ca infracțiunile să fie identice în cele două state membre vizate.
- 35 Această interpretare este confirmată de termenii „oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă” infracțiunea în statul de executare, de unde reiese cu claritate, după cum a subliniat avocatul general la punctele 48 și 49 din concluzii, că o corespondență perfectă nu este necesară nici între elementele constitutive ale infracțiunii, astfel cum este descrisă de dreptul statului emitent și de cel al statului de executare, nici în denumirea sau în clasificarea acestei infracțiuni potrivit legislațiilor naționale respective.
- 36 Prin urmare, această dispoziție consacră o abordare flexibilă din partea autorității competente din statul de executare cu ocazia aprecierii condiției dublei incriminări, atât în ceea ce privește elementele constitutive ale infracțiunii, cât și descrierea acesteia.
- 37 În acest sens, elementul relevant pentru aprecierea dublei incriminări constă, potrivit chiar textului articolului 7 alineatul (3) din Decizia-cadru 2008/909, în corespondența dintre, pe de o parte, elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, astfel cum sunt reflectate în hotărârea judecătorească pronunțată în statul emitent, și, pe de altă parte, definirea infracțiunii conform legislației statului de executare.
- 38 Rezultă din considerațiile care precedă că, în cadrul aprecierii dublei incriminări, autorității competente din statul de executare îi revine sarcina de a verifica dacă elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, astfel cum sunt reflectate în hotărârea judecătorească pronunțată de autoritatea competentă din statul emitent, ar fi de asemenea, ca atare, în ipoteza în care ar fi avut loc pe teritoriul statului de executare, pasibile de o sancțiune penală pe acest teritoriu.
- 39 În al doilea rând, contextul în care se înscriu articolul 7 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909 pledează de asemenea în favoarea unei astfel de aprecieri a dublei incriminări.
- 40 În această privință, trebuie să se observe că, în temeiul articolului 26 din Decizia-cadru 2008/909, aceasta înlocuiește, în ceea ce privește relațiile dintre statele membre, mai multe instrumente de drept internațional, în scopul de a consolida, potrivit considerentului său (5), cooperarea în materie de executare a hotărârilor judecătorești în materie penală.
- 41 Or, spre deosebire de aceste instrumente de drept internațional, Decizia-cadru 2008/909 se întemeiază, înainte de orice, pe principiul recunoașterii reciproce, care constituie, potrivit considerentului său (1), interpretat în lumina articolului 82 alineatul (1) TFUE, „piatra de temelie” a cooperării judiciare în materie penală în cadrul Uniunii Europene, care, potrivit considerentului (5) menționat, se întemeiază

pe o încredere reciprocă specială a statelor membre în sistemele juridice ale celorlalte state membre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, punctele 46 și 47).

- 42 Principiul recunoașterii reciproce implică, în temeiul articolului 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909, că, în principiu, autoritatea competentă din statul de executare recunoaște hotărârea judecătorească ce i-a fost transmisă și ia toate măsurile necesare pentru executarea pedepsei.
- 43 Astfel cum a constatat avocatul general la punctul 36 din concluzii, acest principiu al recunoașterii reciproce a condus printre altele la stabilirea, la articolul 7 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909, a unei liste de infracțiuni pentru care verificarea condiției dublei incriminări a fost eliminată.
- 44 Pe de altă parte, chiar și pentru infracțiunile care nu figurează pe această listă, trebuie să se constate că articolul 7 alineatul (3) din această decizie-cadru stabilește o simplă posibilitate a statului de executare de a prevedea că recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei depind de îndeplinirea condiției dublei incriminări.
- 45 În acest context, această posibilitate permite statelor membre, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 68 din concluzii, să refuze recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei pentru comportamente pe care ele nu le consideră a fi reprobabile din punct de vedere moral și care, prin urmare, nu constituie infracțiune.
- 46 Rezultă din elementele care precedă că condiția dublei incriminări reprezintă o excepție de la regula generală a recunoașterii hotărârii judecătorești și a executării pedepsei. Prin urmare, domeniul de aplicare al temeiului de refuz al recunoașterii hotărârii judecătorești și al executării pedepsei, întemeiat pe lipsa dublei incriminări, astfel cum este vizat la articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909, trebuie interpretat în mod strict, în scopul limitării cazurilor de nerecunoaștere și de neexecutare.
- 47 Așadar, aprecierea dublei incriminări de către autoritatea competentă din statul de executare, la care se referă articolul 7 alineatul (3) din această decizie-cadru, urmărește să verifice dacă elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, astfel cum sunt reflectate în hotărârea judecătorească pronunțată de autoritatea competentă din statul emitent, ar fi de asemenea, ca atare, pasibile de o sancțiune penală pe teritoriul statului de executare dacă s-ar fi produs pe teritoriul acestuia.
- 48 În această privință, instanța de trimitere a arătat că infracțiunea în discuție în litigiul principal constituie o atingere adusă unei decizii oficiale adoptate de o autoritate publică cehă și, în consecință, o atingere adusă unui interes protejat de Republica Cehă, astfel încât, în orice caz, condiția dublei incriminări nu poate fi considerată îndeplinită.
- 49 Cu toate acestea, în cadrul aprecierii dublei incriminări, autoritatea competentă din statul de executare nu trebuie să verifice dacă interesul protejat de statul emitent a fost încălcat, ci dacă, în ipoteza în care încălcarea respectivă s-ar fi produs pe teritoriul statului membru în care se află respectiva autoritate, un interes similar, protejat de dreptul național al acestui stat, ar fi fost considerat lezat.
- 50 În al treilea rând, trebuie amintit că, potrivit articolului 3 alineatul (1) din Decizia-cadru 2008/909, scopul acesteia este de a stabili normele în temeiul cărora, în vederea facilitării reinsertiei sociale a persoanei condamnate, un stat membru urmează să recunoască o hotărâre judecătorească și să execute pedeapsa.
- 51 Or, interpretarea strictă a articolului 9 alineatul (1) litera (d) din decizia-cadru contribuie la îndeplinirea obiectivului de facilitare a reinsertiei sociale a persoanei condamnate, în special într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care această persoană este resortisant al statului de executare.

- 52 În speță, reiese din înscrisurile prezentate Curții că domnul Grundza a fost condamnat de autoritatea judiciară cehă competentă pentru că, printre altele, a condus un autovehicul pe teritoriul acestui stat membru în pofida existenței unei decizii a unei autorități publice cehe prin care i se interzicea acest lucru.
- 53 Pentru a aprecia dacă în cauza principală este îndeplinită condiția dublei incriminări, revine, așadar, instanței de trimitere, care este competentă să recunoască și să execute hotărârea judecătorească de condamnare, sarcina de a verifica dacă, în ipoteza în care s-ar fi produs pe teritoriul statului membru în care se află instanța menționată, aceste elemente de fapt, respectiv conducerea unui autovehicul în pofida existenței unei decizii oficiale prin care s-a interzis un astfel de comportament, ar fi fost pasibile de o sancțiune penală în temeiul legislației naționale a acestui stat. În caz afirmativ, condiția dublei incriminări trebuie considerată îndeplinită.
- 54 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 7 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909 trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, condiția dublei incriminări trebuie considerată îndeplinită în cazul în care elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, astfel cum sunt reflectate în hotărârea judecătorească pronunțată de autoritatea competentă din statul emitent, ar fi pasibile, ca atare, de o sancțiune penală și pe teritoriul statului de executare dacă s-ar fi produs pe acest teritoriu.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 55 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolul 7 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (1) litera (d) din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, astfel cum a fost modificată și completată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretate în sensul că, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, condiția dublei incriminări trebuie considerată îndeplinită în cazul în care elementele de fapt care stau la baza infracțiunii, astfel cum sunt reflectate în hotărârea judecătorească pronunțată de autoritatea competentă din statul emitent, ar fi pasibile, ca atare, de o sancțiune penală și pe teritoriul statului de executare dacă s-ar fi produs pe acest teritoriu.

Semnături